Pražská kapela **Bezefšeho** , která v minulých dnech potřetí zvítězila na trampském festivalu Jizerská nota, se v tomto roce dožila požehnaného stáří deseti let. U příležitosti tohoto kulatého jubilejna připravuje kapela svůj výroční potlach v Žižkovském divadle Járy Cimrmana. Tato fakta jsem považoval za dostatečný důvod ke spáchání rozhovoru na kapelníkovi Michalu Miklánkovi - Mikloňovi (**M**) a kontrabasistovi Zdenálu Mňukovi (**Z**). Zde je, pro potěchu a informaci čtenářů FOLKtimu!

Váš výroční koncert se odehraje v sobotu 11. října. Tou dobou před deseti lety kapela už existovala? Pamatujete si přesné datum jejího vzniku?

Z: Jasně! První zkoušku jsme měli 2. září 1998 a já jsem na ni přišel o hodinu a půl pozdějc, protože jsem byl děsně zamilovanej. Proto si to pamatuju! A strašně brzo jsme šli domů.
M: Já teda myslím, že to byl spíš tvůj dojem, páč si přišel pozdě a beztak jsi nevnímal čas při vzpomínání na krásnou Z. (smích)

Kdo na té zkoušce tenkrát byl? Kdo s tebou, Michale, zakládal Bezefšeho? A do jaké míry se kapela proměnila za těch deset let?

Bezefšeho na snímku z roku 1998

foto: archiv M. Miklánka ©

M: No, Radka Geigerová tam byla, Timil (Vlasta Marušák), Radčina sestra Martina, Zbyněk Lála, Lída Nesnídalová, já a nakonec přišel i Zdenál. To je sestava, která spolu hrála dva roky. Potom, v roce 2000, Martinu vystřídal John (Honza Sedláček). Na rozdíl od Martiny zpíval bas -

superbas. Basovou linku ve vokálech držel do té doby Timil, který je ale od přírody baryton. John k nám nastoupil jako skutečně hluboký bas. V té době rozhodně ne jako rytmika!
Z: Hele, já ti to tu dál namaluju? (*Zdenál vytvořil tabulku, která ukazuje, že v roce 2002 vystřídal Zbyňka Lálu Peetrs - Petr Beleš a za Lídu Nesnídalovou nastoupila Hanka Jansová, že v roce 2006 nastoupil na místo Johna, tehdy už bubeníka, Honza Noha, a že v roce 2007 vystřídal dechaře a zpěváka Timila tenorsaxofonista a teď už i zpěvák George - Jirka Žák*
.) Jé, Mikloni, nás už bylo!

Vedle muzikantů jsou pro každou kapelu podstatní i přátelé, kteří jí pomáhají?

M: Jako první to byla Jarka Vrbová, šéfka a dobrá duše DDM Praha - Jižní Město. Ten dům dětí pro nás byl tmelícím článkem řadu let. Zkoušeli jsme tam a pořádali koncerty. Mnozí z nás tam byli dříve nebo později, částečně nebo úplně zaměstnáni. Díky Jarce se naše první vystoupení odehrálo na Zpívání mezi paneláky 1998. Byl to první ročník festivalu, jehož jsme se později stali spolupořadateli. Až do Jarčiny smrti v roce 2006. V roce 2007 Zpívání mezi paneláky nebylo?
Z: Pro mě osobně, a vlastně i pro kapelu, byl strašlivě dlouho moc důležitej pan Cícha. Hudebník a pedagog, od kterýho si Jarka vypůjčila na měsíc kontrabas. Hrál jsem na něj osm a půl roku, než si pan Cícha vzpomněl, že by ho potřeboval pro svého talentovaného žáka. Absurdní na tom je, že jsem toho dobrého člověka viděl poprvé v životě, když jsem mu nástroj vracel. Do té doby jsem ho vůbec neznal. Moc mu děkuju!
M: Vlastně díky tomu, že jsme zkoušeli v DDM u Jarky Vrbové, byly pro nás snadno dostupnými scénami i kluby Klamovka a Podsklepeno. Dnes je nám dobrým pomocníkem osazenstvo Žižkovského divadla Járy Cimrmana. Díky jeho dobré vůli můžeme hrát v důstojných prostorách v dobře dostupném centru Prahy.

Můžete charakterizovat vývoj repertoáru Bezefšeho během působení kapely?

M: Zpočátku jsme, jako kapela, hodně mířili ke sborovému zpěvu. Souběžně s tím ale uvnitř kapely existovala rytmičtější frakce. Zdenál a Zbyněk. Zatím co jsme my pilovali pětihlasy, kluci si vedle toho drnkali Zbyňkovy svižné i romantické drsňárny? Ke Zbyňkovým počinům patří například Žízeň, Běda, běda, Sám a sám a další naše dodnes pilotní písně? S příchodem Johna přišla změna. Vycítili jsme v něm rytmično.
Z: To nešlo jinak, když on si, během zkoušky, i když to po něm nikdo nechtěl, vzal třebas koš na odpadky, nebo nějakou plechovku, co tam zůstala po lakýrníkách, a začal vyťukávat rytmus.
M: No, a tak jsme začali podporovat Johna v přidávání nejrůznějších cinkátek, rachtátek, plechovek a činýlků, které začal John

Bezefšeho v současnosti

foto: archiv M. Miklánka ©

uchycovat na stále se zdokonalující konstrukce? Jednoho dne přinesl virbl, pak po nějaké době hi-headku a kufr, ve kterém všechno toto nosil, začal používat jako kopák. Zvukař Milan Aichinger mu pak vždycky říkal, že ten kufr má zvuk jak pravej Ludwig? Až to nakonec skončilo u klasický bicí soupravy, ke které John sednul krátce před svým odchodem za prací do zahraničí. Johna Sedláčka potom vystřídal Honza Noha a s ním přišlo další "přitvrzení", ale hlavně zpřesnění srdečního tepu kapely. Jak jsme později zjistili, Honza je mimo to výbornej zpěvák, a vokální věci si rychle oblíbil?

A jakým vývojem u vás prochází písnička od nápadu po uvedení a třeba i dál?

M: To je celkem složitý proces. V současné době píšu písničky v kapele už jenom já, dřív to dělal taky Zbyněk a John se též snažil. Když se přinese písnička? tak mě s ní kapela napřed vyhodí (smích), já to poupravuju a předělávám, až se to nakonec většinou začne zkoušet. Spirituály se učíme hlas po hlase z not. Vlastní písničky zkoušíme s hlasem a kytarou a všichni společně hledáme jejich tvář. Každá písnička v podstatě žije svým životem. Do premiéry i po ní. Hranost či nehranost většinou určuje pocit kapely a reakce publika. Jsou písničky, které se vyvíjejí pořád. Některé písničky se dokonce dodělávají ještě před nahrávkou desky, někdy se dotváří aranžmá ještě ve studiu. Což je samozřejmě ta nejdražší zkušebna na světě.

Za deset let jste získali řadu ocenění. Dokážete vyjmenovat aspoň ta nejdůležitější? Máte na vyhrávání nějaký recept?

Z: Prosimtě, napiš tam, že jsme vyhráli Klánovickýho orla. Klánovickej orel je strašně důležitej. V kterým roce? To přece není podstatný. Podstatnej je Klánovickej orel! Festival, kterej pořádali kluci z anarchisticko-bluegrassové kapely Formát v klánovickém klubu Black Pes? Byla to naše první cena vůbec, a tak prostě zůstane v naší paměti navždy na prvním místě.
M: Když máš na začátku ty tři Jizerský noty, kterou máme pořád jenom jednu, protože už dvakrát jsme ji vrátili - cena je putovní - tak tam dej taky, že v roce 2003 jsme vyhráli Trampskou Portu v Ústí nad Labem.
Z: A v roce 2004 Portu v Jihlavě. No, a tu jsme zakopali na dálnici D1 a v roce 2005 nám z ní

vyrostl Krteček. Tak to je ten náš recept, ale my už ho vlastně nepoužíváme? Ta Porta má hrobeček na sto sedmém kilometru dálnice D1. Když ji někdo najde, tak ji vyhrál a může si ji nechat.

A co plány do budoucna?

M: První je výroční koncert v sobotu 11. října v Žižkovském divadle Járy Cimrmana v Praze 3 ve Štítného ulici č. 5. Koncert začíná už v 19 hodin, bude snímán kamerami a zvuk bude natáčen do čtyřiadvaceti stop. Z tohoto záznamu by mělo vzniknout něco jako první profesionální DVD Bezefšeho.

A co třetí album, taky bude?

M: Taky o něm začínáme uvažovat, ale zatím bez určení časové perspektivy. Písničky by na něj byly, peníze snad nějaké taky, ale potřebuje to celé ještě nějakou dobu zrát.

Ale i po výročním koncertu máte ještě cosi důležitého?

M: Ano. 15. listopadu 2008 spolupořádáme festival, takové volné pokračování Zpívání mezi paneláky, v KC Zahrada, které je hlavním pořadatelem akce. Nové vedení KC pozvalo hlavního hosta, Bokomaru s paní Naďou Urbánkovou, poskytuje prostory a finance a vymyslelo nový název Hudba mezi bloky. My jsme zajistili hlavní hvězdě čtyři mladé perspektivní předskokany: vystoupí slovenská kapela Irish Rose, brněnský soubor D. N. A., písničkář Xindl X a?
Z: ?a byli bychom hloupí, kdybychom zapomněli pozvat sami sebe.

Prozradíte ještě něco o svém jubilejním koncertu? Kdo je váš host, Anna Černá, o které v pozvánce hovoříte jako o velké naději naší hudební scény?

Z: Ano! Anna, to je veliká hvězda a největší překvapení koncertu! Těch překvapení bude víc, a kdo nepřijde, ten jde sám proti sobě!

M: Stejně, jako jsme na našich předchozích významných koncertech rozdávali publiku vlastnoručně vyráběné upomínkové předměty na Bezefšeho, chceme je opět obdarovat něčím, co svojí ideovou hodnotou vysoce převýší cenu vstupného. Ti, kteří 11. října do Cimrmanova divadla nepřijdou, okradou sami sebe.

Ptal se, zaznamenal a za rozhovor děkuje